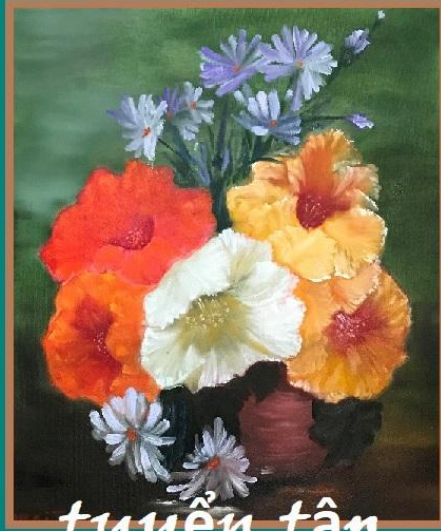

phạm doanh

tuyển tập
thơ

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
2018

Phạm Doanh tên thật là Phạm Hữu Chương, quê Thanh Hóa, thời niên thiếu học trường Petrus Trương Vĩnh Ký, hiện cư ngụ tại Dallas, tiểu bang Texas, USA.

Phạm Doanh, người là ai?

Ta./Người chưa diệt chữ tình

Mong gì ngộ giác,/Giữa tình không này

Phạm Doanh. Người bạn từ thuở còn cắp sách đến trường. Bẵng đi, vài chục năm gặp lại, tôi không ngạc nhiên gì khi thấy bạn mình vẫn chưa diệt được chữ tình.

Ngày xưa, bạn là người của sách vở, thông suốt mọi chuyện. Ngày nay, biết: *nghiệp đời còn quá nặng, hình và bóng cùng đeo*, bạn buông sách vở quay qua làm thơ. Gom lại, cầm đây cả hồn, cả trí mà sao có cảm tưởng chúng vẫn còn rơi rớt đâu đó. Ngày xưa, anh ta làm ngạc nhiên bạn bè cùng lứa vì sự thông bác khác người của mình. Ngày nay, tình đa dạng trong mọi đường đi néo về của hồn thơ mà Phạm Doanh chiếm hữu cũng lại khiến bạn hữu trở mắt mà nhìn.

Sợ có hôm Phạm Doanh mãi mê với *âm thanh vang rền tiếng vỗ một bàn tay*, chàng sẽ *xếp chân mong thiên tọa*, khi ấy hàng ngàn bài thơ của một đời không như ý phải mang số phận *những điều ước vọng không tròn/ gom vào một chỗ/ tươi còn/bật diêm*, nên tôi cất giữ chúng trong thế giới ảo này (Trang Web T.Vấn & Bạn Hữu) cho những tâm hồn đồng điệu.

Bây giờ, đã đến lúc Phạm Doanh – cũng như tôi, cũng như những người bạn năm xưa cùng một lứa bèn trời lận đận – *về thu xếp lại*. Kéo mai đây, trí nhớ hư hao, hồn người, hồn thơ hư hao. Vì thân xác người rồi cũng sẽ hư hao...(T.Vấn)

PHẠM DOANH

**TUYỂN TẬP
THƠ**

Tranh Bìa: Mai Tâm

Trình Bày: T.Vấn

*Ấn Bản Điện Tử
do*

*T.Vấn & Bạn Hữu
Thực Hiện*

©Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu 2018

©Phạm Doanh 2018

PHẠM DOANH

TUYÊN TẬP
THƠ
2018

MỤC LỤC

TỰA:

02

Phạm Doanh – Người là ai?

PHẦN I

05

MỘT LẦN LẠC LỐI, MỘT ĐỜI BẮN KHOẢN

*về những ưu tư, những trăn trở
trong cuộc sống
cùng những lắng đọng trong tâm
thiền an tịnh.*

PHẦN II

50

NHỮNG TÌNH KHÚC MỘT ĐỜI THƠ

*về hai mặt của tình yêu,
khi tràn trề hạnh phúc,
khi tiếc nuối khôn cùng.*

Phạm Doanh, người là ai?

T.VẤN

Phạm Doanh, người là ai?

Ta,/Người chưa diệt chữ tình

Mong gì ngộ giác,/Giữa thình không này

Phạm Doanh. Người bạn từ thuở còn cắp sách đến trường. Bẵng đi, vài chục năm gặp lại, tôi không ngạc nhiên gì khi thấy bạn mình vẫn chưa diệt được chữ tình.

Dù vậy, gia sản thơ của anh ta khiến tôi muốn chóng mặt. Lại càng không ngạc nhiên gì khi nghe bạn hốt ngộ:

Càng ôm kinh điển càng gần lối mê.

Ngày xưa, bạn là người của sách vở, thông suốt mọi chuyện. Ngày nay, biết: *nghiệp đời còn quá nặng, hình và bóng cùng đeo*, bạn buông sách vở quay qua làm thơ. Gom lại, cầm đầy cả hồn, cả trí mà sao có cảm tưởng chúng vẫn còn rơi rớt đâu đó. Ngày xưa, anh ta làm ngạc nhiên bạn bè cùng lứa vì sự thông

bác khác người của mình. Ngày nay, tính đa dạng trong mọi đường đi nẻo về của hồn thơ mà Phạm Doanh chiếm hữu cũng lại khiến bạn hữu trở mắt mà nhìn.

Anh ta đi từ Thiên Ca:

*Thoát thân tục, nhập chân thiền/Con đường là
đạo tự nhiên bất cầu*

đến Túy Ca:

*Chập chờn bay, bướm chập chờn bay/Ngất
ngưỡng say, người ngất ngưỡng say.*

Rồi Mộng Ca:

*Tỉnh ra mới biết ta nằm mộng/Còn nhẹ mùi
tiên thoảng quanh đây.*

Rồi Mật Ca:

*Gặp em,
quên hết cơm chay
Bỏ chùa, phá giới,
chịu đày với em.*

Phạm Doanh còn viết Trường Ca khóc cho một (những) cuộc tình đã mất (nên chàng

chẳng bao giờ ngộ giác), viết Chinh Phu Chinh Phụ Khúc, viết Vong Quốc Ca, viết những bài thơ Đường mẫu mực.

Sợ có hôm Phạm Doanh mãi mê với *âm thanh vang rền tiếng vỗ một bàn tay*, chàng sẽ xếp chân mong thiền tọa, khi ấy hàng ngàn bài thơ của một đời không như ý phải mang số phận *những điều ước vọng không tròn/ gom vào một chỗ/ tưới cồn/bật diêm*, nên tôi cất giữ chúng trong thế giới ảo này (Trang Web T.Vấn & Bạn Hữu) cho những tâm hồn đồng điệu.

Bây giờ, cũng đã đến lúc Phạm Doanh – cũng như tôi, cũng như những người bạn năm xưa cùng một lứa bên trời lận đận – *về thu xếp lại*. Kéo mai đây, trí nhớ hư hao, hồn người, hồn thơ hư hao. Vì thân xác người rồi cũng sẽ hư hao.

Đó là lý do sự ra đời công việc *gom vào một chỗ* cuối cùng từ mở gia sản thơ bề bộn trước khi *tưới cồn bật diêm* của Phạm Doanh. ■

T.Vấn

PHẦN I

MỘT LẦN LẠC LỐI MỘT ĐỜI BĂN KHOẢN

■ *về những ưu tư, những trăn trở
trong cuộc sống cùng những lắng
đọng trong tâm thiền an tịnh.*

Ta, người chưa diệt chữ Tình

Bản buôn miền Thượng tầm sư
Trên đường ngựa mặt trời tư chín lần
Bờ vai bám trắng bụi trần
Muôn ngàn tiếng gọi xa gần cõi ma
Chứng nhân chẳng có,
mình ta
Lần theo vách núi,
xuống phà,
về Kinh
Ta, người chưa diệt chữ Tình
Mong gì ngộ, giác
giữa thình không này.

Hình như đời mất thăng bằng

Hình như đời mất thăng bằng
Càng ôm kính điện
Càng gần lối mê
Người ôn lại sử nước Tề
Cười tên thái giám giờ nghề quốc sư
Tâm can còn lúc đau như
Còn nghe hồi trống trường thu mất bài
Người về
xé mảnh Tú Tài
Đập nghiên, bẻ bút,
thờ dài ...
...
thờ dài ...
biệt tằm.

Chiều biên cương

Dáng người lã đãng trong sương
Dừng chân ghé quán bên đường nghỉ ngơi
Xa xa mây xám lưng đồi
Gọi thêm bầu rượu,
cạn rồi,
chưa say
Chiều biên cương sắp hết ngày
Bụi mưa lất phất, hàng cây nhạt nhòa
Khói lam vương vấn mái nhà
Khói lam vương vấn mái nhà ... không tan.

Giấc mơ hóa bướm I

Ừ, biết trần gian đã bạc lòng
Ta về ta tắm ánh trăng cong
Thân hình trần tục
phà hơi khói
Chiếc bóng vô thường
động nước trong
Nhắm mắt chồi xua
ngàn ảo giác
Trầm mình gột rửa
vạn tà dâm
Tĩnh lại giữa đám người di động
Hồ điệp cơn mơ chợt đứt dòng.

Giấc mơ hóa bướm II

Chập chờn bay, bướm chập chờn bay
Ngất ngưỡng say, người ngất ngưỡng say
Hồ điệp phiêu du đời lãng tử
Triết nhân ngò vực giấc mơ ngày
Bồn vang trầm vọng
ru hồn lạc
Đàn gảy tình tang
vỗ dáng gầy
Quên cả lời kinh, quên tụng niệm
Sóng bồi cát lở,
mỏi bàn tay.

Giấc mơ hóa bướm III

Ánh đèn thoi thóp cạn dầu, lay
Đom đóm vu vơ chầm phá thay
Trong cỗ quan tài
người trá tử
Trên bàn hương án
khói không bay
Người: nằm mộng ngỡ thành thân ấy
Bướm: lạc hồn nghi hóa phận này?
Ta: bỏ không màng công án nữa
Vang rền tiếng vỗ
một bàn tay.

Cái tâm bất toại

Màn mưa giăng chuỗi hạt dầm
Gió về trong tiếng thì thầm cỏ hoang
Ngang trời mây xóa nắng vàng
Bước trầm tư bỏ địa đàng phía sau
Một vùng tâm khảm nát nhàu
Con đường vô định bụi ngàu vết chân
Cuộc đời chắc đã bao lần
Để niềm nghi hoặc xám dần vành môi
Hình như trong mỗi con người
Cái tâm bất toại có thời sơ sinh
Mang theo vào cuộc đặng trình
Đến hay không đến, vô tình chẳng hay
Ngẩn đầu hứng hạt mưa bay
Trên bờ sông vắng chiều nay lỡ đò.

Người ôm phiền muộn lang thang cuối đời

Em đi về phía mặt trời
Để người ở lại rã rời tâm tư
Còn nghe thể xác đau như
Quanh đời chẳng biết thực hư thế nào
Một vùng ký ức lao xao
Chối từ nhận thức, trốn vào thiên môn
Vội ngàn bất định trong hồn
Vội tâm huyền hoặc, nỗi buồn giăng ngang
Cửa Thiền phong kín võ vàng
Người ôm phiền muộn lang thang cuối đời.

Sầu viễn xứ

Đếm bước lang thang trong phố nhỏ
Lòng sầu như ngọn gió heo may
Giờ này thiên hạ đang yên giấc
Chỉ có mình ta dưới mưa bay
Bao năm mang nỗi sầu viễn xứ
Tóc bạc khi nào sao chẳng hay
Thành sầu ta phá trong men rượu
Đêm nay ắt hẳn có người say.

Mùa Đông Xứ Lạ

Một trời mưa tuyết trắng mênh mông
Tuyết phủ không gian ngập cánh đồng
Hàng cây không lá điêu tàn lạ
Buốt lạnh đêm về ngọn gió đông
Chiếc áo ngự hàn không đủ ấm
Gió lạnh đôi tay, gió lạnh lòng
Ngày lại qua ngày trên đất khách
Xa nhà người có nhớ nhà không?

Bao giờ có lại một Quang Trung?

Bao giờ có lại một Quang Trung?
Cho đất nước ta lại lấy lòng
Giặc Bắc không còn cười ngạo nghề
Người Nam thôi hết hận không cùng
Mang ngàn lính Việt như voi cạp
Diệt vạn quân Tàu tựa đế giun
Cắm lại ngọn cờ trên đất tô
Ngàn năm thơm tiếng cháu con Hùng.

Hoại tâm

Nhìn gương chẳng nhận ra mình
Nhìn trong đáy vục thấy tình đánh rơi
Ổng tre gõ nhịp rã rời
Một vùng tĩnh lặng, một đời hư hao
Từ em đổi bến hôm nào
Khung trời huyền thoại tan vào gió mưa
Bàn tay từng ngón dư thừa
Mùi thơm mái tóc còn đưa mộng về
Lời kinh Bát Nhã lê thê
Chừng bao nhiêu niệm chưa hề bao dung
Quanh mình nổi nhớ không cùng
Ê a câu kệ chập chùng bóng đêm.

Dây cương đã chùng

Ngựa đi chưa hết đoạn đường
Vó câu đã mỏi, dây cương đã chùng
Chân trời mây xám mông lung
Nắng chiều dần nhạt, khuất vùng tâm tư
Nằm trên bãi cỏ xanh lừ
Nghe từng hoài niệm ngật ngừ trôi qua
Hình như trong mỗi sát na
Cái duyên cái nghiệp theo ta chẳng rời
Bao nhiêu quyết định trong đời
Có làm thay đổi số trời được đâu.

Gió vòng bụi đỏ

Hàng cây khô lá ven đường
Gió vòng bụi đỏ về phương hướng nào
Kiếp người còn mãi xanh xao
Nụ hồng chưa nở đã hao thân gầy
Mưa sao chẳng dạt về đây
Đề hần nứt nẻ luống cày khô khan
Cát bay sa mạc ngút ngàn
Ta về ôm nôi điều tàn phá thân.

Những chiều mây phủ

Có những chiều mây phủ xám đời
Làn sương, khói thuốc đọng trên môi
Miền buồn, bản Thượng buồn hiu hắt
Ngồi ngắm bàn tay, thấy lỗ ròi
Nơi chôn bặt ngàn đời lữ thứ
Mà bao chuyện cũ vẫn chưa nguôi
Chiều qua trên đỉnh, đời mưa gió
Có phải từ nay biết ngậm ngùi?

Ta từ đâu, ta về đâu?

Ta từ vô ý đất trời
Ngẫu nhiên cha mẹ, vào đời láo lơ
Năm mươi năm lẻ đến giờ
Trong từng hơi thở nghi ngờ bản thân
Cuối đường viễn mộng phù vân
Ngẫm ra mọi chuyện chỉ ngần ấy thôi
Bụi tro, tro bụi tái hồi.

Đêm lạc đường

Gió bắc lạnh lùng tựa mũi dao
Cát lên da mặt, thấm đơn bào
Màn sương trắng đục che đường cỏ
Triền núi đen tuyền chắn ánh sao
Đồng vắng vài căn chòi vách đất
Rừng khô không một thoảng hương đào
Mơ hồ như thoảng nghe trong gió
Tiếng sáo nhà ai chọt vút cao.

Bến Khuya

Lữ khách dừng chân trên bến sông
Bâng khuâng nhìn chiếc lá xuôi dòng
Không gian lặng gió, lòng yên gió
Tâm khảm huyền không, bến tịnh không
Chôn cũ còn đây cùng sóng nước
Người xưa đâu tá để chờ mong
Dường như có tiếng hỏi đâu đó
Tiếng của thời gian, tiếng của lòng?

Vết tử thương

Người tráng sĩ kia ngã xuống rồi
Vết thương trên ngực máu còn tươi
Thù nhà trả hết tròn câu hứa
Nợ nước đền xong cả cuộc đời
Nhìn lá quốc kỳ bay phát phới
Biết quân kháng chiến thắng nơi nơi
Một hơi thở cuối trong lòng ngực
Mắt nhắm, lòng yên, nhẹ nét cười.

Tám hình lúc trẻ

Tám hình lúc trẻ thuở hai mươi
Ngày ấy đời không biết hận đời
Tim vẫn nung sôi bầu nhiệt huyết
Hồn chưa từ bỏ mộng ngàn khơi
Nhưng rồi ảo tưởng tràn tâm khảm
Còn lại hoang vu cả kiếp người
Ôi những tháng năm gà ngọc cũ
Đề lòng tiếc nuối mãi không nguôi.

Có ngậm ngùi thêm cũng thể thôi

Có ngậm ngùi thêm cũng thể thôi
Hoàng hôn đã khuất phía sau đồi
Sương lam giăng phủ miền cô lạnh
Chợt thấy con người thật nhỏ nhoi
Bỏ lại đằng sau vùng kỷ niệm
Chỉ còn chua chát đọng trên môi
Thể thôi,
áo mỏng,
Đường thăm thăm
Tiếc nữa làm chi
...
đã muộn rồi.

Bước chân trên tuyết

Hần dẫu giầy trên tuyết trinh nguyên
Bước chân vương nặng nỗi ưu phiền
Ánh trăng bàng bạc trắng hoang dại
In bóng trên đường bóng đổ nghiêng
Sương khói mờ trên đầu ngọn cỏ
Mong manh như những cuộc tình duyên
Đưa tay hứng nhẹ vài bông tuyết
Ai người chia sẻ nỗi niềm riêng?

Có những chuyến tàu

Có những chuyến tàu dọc Bắc Nam
Vượt bao thành phố, xóm, thôn, làng
Tiếng còi buồn rượi màn đêm vắng
Làn khói tiêu điều cánh ruộng hoang
Xọc xạch trên từng ghềnh sỏi đá
Lắc lư theo nhịp sắt hoen vàng
Trong toa người khách nhìn qua cửa
Chỉ thấy cuộc đời đã dở dang.

Có điều gì xa lạ

Có điều gì xa lạ
Cứ quỵên lấy trí óc tâm hồn ta
Sao giấc ngủ chập chờn mệt mỏi quá
Căn phòng đèn thấp sáng
Mà chừng đâu đây lảng đãng những bóng ma

Ngày tháng đã qua có bao giờ trở lại
Chân cầu vẫn im lìm để dòng nước mãi trôi
xa
Mà bàn tay còn tiếc nuối
Giữ làm sao được thời gian mà cứ cố hoài
Kỷ niệm đã chia phôi
Đã cho đi thì gửi theo cả tiếng thở dài

Ngoài kia
Trời thấp thoáng ánh ban mai ...

Chớm Thu

Mới đó mà nay đã chớm thu
Đường đi lối cỏ giắc sương mù
Sáng ra hơi lạnh buồn se sắt
Mây xám ngang trời chẳng lãng du
Giọng hát Khánh Hà tha thiết lạ
Làm cho tâm tưởng chột đau như
Bài ca mang nỗi niềm vong quốc
Ta người mất nước thật rồi ư?

Dấu tiếng thờ dài

Con chim hồng tước nhỏ
Thánh thót trong nắng mai
Chim ơi, trong khung trời rộng chim bay đó
Có chỗ nào cho ta dấu tiếng thờ dài?
Lúc thiếu niên mơ làm chim bằng lướt gió
Nửa cuộc đời ngoảnh lại có bằng ai
Cũng không phải là khó
Mới tạm đủ sinh nhai

Nhưng ngày tháng đi về như đời cây cỏ
Mọc hôm nay ... để tàn úa ngày mai
Chân ngựa hồng chưa đi đến đâu mà mỗi vó
Cát yên cương rồi lấy có đường dài

Ai đã nói màu cô độc là màu chẳng có
Ta biết màu cô độc là màu vàng vố thời gian
Đã cho hết yêu thương là nhận phần đau khổ
Nên giờ đây viết vắn vơ trên đồ nát hoang tàn

Của một đời đầy ảo tưởng
Của một người mất quê hương.

Tùng mùa đông

Mùa đông tha hương
Ngày tháng chán chường
Bao nhiêu năm hồn ta tê dại
Lạc loài xa đất mẹ yêu thương.

Mùa đông giá băng
Một trời tuyết trắng
Bông tuyết nhẹ vờn bay trong gió
Ngỡ bông gòn đầu ngõ giăng giăng.

Tuyết phủ hàng thông
Tuyết phủ trong lòng
Khép kín một dòng sông băng đá
Như hồn ta xa lạ với mùa đông.

Tóc đã điểm sương
Sao chưa lên đường
Về lại nơi bóng dừa xanh ngát
Nắng hiên hòa ấm áp quê hương.

Người cựu chiến binh

Người cựu chiến binh nhớ bóng cờ
Bay trên thành phố dưới cơn mưa
Bay trên tang tóc thời chinh chiến
Che phủ quan tài chiến hữu xưa
Bộ áo nhầy dù màu lá úa
Chứng nhân hay chứng tích dư thừa
Bạn bè gục ngã vùng biên giới
Chẳng biết nay hồn siêu thoát chưa?

Tiếng dế trong đêm

Tiếng dế xác xơ
Gọi lên nỗi nhớ
Ở đâu cũng suy nghĩ vẫn vơ
Cơn thác lũ có bờ đê nào cản được

Ngày tháng vẫn điêu tàn và trăng vẫn thờ ơ
Chiều trên giòng nước
Cuốn ta về xanh mướt biển hồ
Cho tiếc nhớ một bóng hình ngày trước
Gói hành trang đã vấp lại bên đường

Tóc thề em đã cắt
Như cuộc tình đã dứt
Tiếng dế vẫn còn nghe âm ức
Vẫn ní non cả một đêm trường.

Còn dư chất người

Ngồi đây đếm lại nợ nần
Có phần trả được, có phần còn đeo
Có phần bỏ lại sau đèo
Quay lưng dấu mặt chạy theo ảo huyền
Mây mù che mắt triền miên
Chút tâm tưởng để lạc miền hoang vu
Suốt đời là giấc mộng du
 Tỉnh ra nhìn lại còn dư chất người.

Cần chi

Có bản khoản cũng thể thôi
Một lần đi lạc, một đời quanh co
Ngôn ngang trăm mối tơ vò
Ngồi đây tháo gỡ trong giờ hăm lăm
Rượu cần đã hết sủi tăm
Bụi tre già đã hết mầm lá non
Những điều ước vọng không tròn
Gom vào một chỗ, tưới cồn ...
...
bật diêm.

Cảnh thiên như thơ

Bên hồ con vạc kiếm môi
Lưỡi câu không móc
người ngồi an nhiên
Công danh chẳng vướng muện phiền
Cá
lăn tăn lội
cảnh
thiên như thơ
Nước trong, trong vắt đáy hồ
Một ngày lắng đọng, một giờ quên trôi
Nhật dần ánh nắng sau đồi
Giặt mình,
điều thuốc trên môi
lửa tàn.

Thoát (Hát nói)

Hình như đời mất thăng bằng
Càng ôm kinh điển càng gần lối mê

Người ơi còn chi nữa mà chưa về ẩn dật
Còn đam mê mãi miết mộng công hầu
Đã bao năm dòng nước chảy qua cầu
Và mái tóc trên đầu giờ nhuộm muối

Thành trung nhật tịch ca chung khởi (*)
Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền (**)
Năm canh năm trăm trở giấc không yên
Có chợp mắt lại hoang vu ngàn dị mộng

Người tháo ẩn, từ quan, rời ảo vọng
Rời khuất vào mây núi giữa miền cao
Không màng câu hỏi vì sao.

(*) Trong thành ban ngày vắng trống chiêng.
Thơ Đường Thâm Thuyên Kỳ
(**) Nửa đêm tiếng chuông vọng đến thuyền
khách. (Trương Kế)

Hoài công lăn đá ngược đồi

Hoài công lăn đá ngược đồi
Đeo trăm tràng hạt chối lời Nhiếp Ca
Hai tay mười ngón giăng ra
Phủ che mắt đại đê mà mị nhau
Ta lần theo vết cỏ lau
Mặt trời đã tắt ...
Mặt trời đã tắt
tìm đâu lối về.

Con đường là đạo tự nhiên bất cầu

Ngồi đây hát,
ngồi đây hát,
vỗ mạn thuyền
vỗ mạn thuyền
Bóng trăng hư ảo, một miền tiêu dao
Mái chèo khuấy động ánh sao
Vỡ tan,
vỡ tan rồi lại tụ vào lung linh
Sá gì một kiếp phù sinh
Đáng gì là những mối tình lãng du

Mặc thuyền trôi,
Mặc thuyền trôi,
hương trung lưu
hương trung lưu
Nào tâm bất định, nào ưu tư cùng
Lụy phiền một túi cho chung
Thả theo dòng nước đến vùng giác minh
Dù không câu kệ lời kinh
Huệ tâm cảm nhận thể hình vô biên
Thoát thân tục,
nhập chân thiên
Con đường là đạo tự nhiên bất cầu
Chẳng mong về đến nơi đâu ...

Bến Tịch Liêu

Ai có biết bên bờ sông ấy
Dòng nước xanh biêng biếc vẫn chảy đều
Gió vẫn thổi cho rì rào lau sậy
Và con đò đưa khách đã phong rêu
Ngày đó khách dừng chân
Bóng đò nắng chiều
Đời gặp gỡ có nhiều là mấy
Rời chia tay cho dật con buồn
Trên bến tịch liêu
Trăng vẫn thế và muôn sao vẫn thế
Và ngàn năm nước vẫn chảy qua cầu.

Chuyến bước

Người đã buông rời chuyện viễn vông
Hành trang một túi bước phiêu bồng
Khung trời thủy mặc như danh họa
Rừng núi chập chùng tựa bức phong
Làn gió vàng mây mong đến ngõ
Công danh sự nghiệp trả về không
Chiều nay dừng gót trên triền dốc
Vang vọng làng buôn một tiếng cồng.

Hình & bóng

Mỗi lần ta chuyển động
Chiếc bóng cựa mình theo
Ta ôm ngàn ảo vọng
Bóng thờ dài hắt hiu
Quay lưng về phía nắng
Ngỡ thoát được phận bèo
Nghịch đời còn quá nặng
Hình và bóng cùng đeo.

Tà Niệm

Xếp chân làm bộ như thiên
Mà nghe tà niệm còn nguyên đáy lòng
Bóng hồ ly, gió lạnh phòng
Thướt tha áo mỏng ngực trần lả lơi
Bài kinh học mãi quên lời
Vòng tay thêm một thân người mảnh mai
Hình như trời sáng bên ngoài
Nhắm hay mở mắt cũng hoài công tu.

Giấc mộng trong đêm

Ta thấy ta đứng trên triền núi
Phía xa xa mây phủ giăng đèo
Bên vách đá phẳng lì trơ trụi
Bàn chân trên mỏm đá cheo leo.

Ta đập trán lên tường sấm hồi
Giăng hai tay chấp nhận kiếp nghèo
Nghe cơ thể biến thành rắn mối
Bám đỉnh trời dốc ngược mà leo.

Bên vực kia lũ người biết lỗi
Đang hành hương từng bậc thang trèo
Tiếng ê a cầu xin xóa tội
Trong tiếng gầm của lũ cọp beo.

Từng xác người rơi vào vũng tối
Gió vi vu gió hú qua đèo
Ta nhắm mắt nghe ngàn tiếng gọi
Và nghe hồn chết rã rời theo.

Từ nay tạm bỏ viết thơ Đường

Từ nay tạm bỏ viết thơ Đường
Thơ tựa cành hoa đã mất hương
Sáo ngữ nghèo nàn gò đối chọi
Dị ngôn gượng gượng cố cân lường
Bó thơ vào luật, thơ không cảm
Giám điệu trong niêm, điệu tất thường
Lẳng đọng chờ hồn thơ sống lại
Cho thơ rửa sạch bụi từ chương.

Haiku

Haiku về Thiền như một viên đá ném (hay không ném) xuống mặt hồ phẳng lặng. Ném là Thiền mà không ném cũng là Thiền, miễn là (không) thấy được vòng đồng tâm.

Hành động cầm dùi đánh vào chuông cũng có cùng ý nghĩa với việc không dùi không đánh vào chân không.

Haiku không phải là một phim bộ dài dòng mà là một tấm ảnh chụp lấy một khoảng khắc, một trừu tượng, một tư duy, nên nhiều khi vài chữ cũng đủ. Cái hay và khó hay của Haiku là ở chỗ đó. Đọc một bài thơ Haiku hay như nghe một tiếng khánh cô đọng thật ngắn gọn nhưng ngân nga, để lại ấn tượng lâu trong tâm hồn người.

Người chiết tự trong đêm
Chữ bình tâm loay hoay xếp mãi
Quên ngày mới vừa lên.

Xếp chân mong thiên tọa
Ruồi đậu bàn tay, vổ bàn tay
Tâm tịnh mất khi này.

Tình như hạt mưa rơi
Rơi trên mặt đất, thấm lòng đất
Có khi thấm lòng người.

Nước chảy đá cũng mòn
Ta góc cạnh từ khi nhập thế
Nay thành viên sỏi tròn.

Lữ khách đứng trên cầu
Nhìn nước lũ cuốn đi ảo vọng
Hỏi sao bóng không trôi.

Tượng gỗ chùa Tây Phương
Niềm khắc khoải hằn lên nét mặt
Niết Bàn là thế ư?

Người lên núi định thiền
Nghe gọi tên vẫn còn quay lại
Khi nào mới vô danh?

Đôi hài cỏ Basho
Ngàn năm dấu vết chẳng phai mờ
Tạc vào thiền, vào thơ.

Tiếng mưa đều trên mái
Tiếng xích tắc xe mì bán dạo
Tiếng kinh cầu trong đêm.

Một ngày làm hai ca
Như cây nến đốt cả hai đầu
Giọt nến chảy thành dòng.

Mở cho sạch túi phân
Mà không sạch tâm hồn nhiễm độc
Khâu lại để làm chi?

Tay không hề ném đá
Sóng đồng tâm tỏa nhẹ trong hồn
Mặt hồ tựa tấm gương.

Người lộng ngữ vọng danh
Hay lộng ngữ vì chuyện không thành
Suốt đời cứ quần quanh.

Trong tâm thiền an lạc
Một cánh hoa rơi xuống mặt hồ
Cũng ngân ngàn tiếng nhạc.

PHẦN II

NHỮNG TÌNH KHÚC

MỘT ĐỜI THƠ

■ *về hai mặt của tình yêu,
khi tràn trề hạnh phúc,
khi tiếc nuối khôn cùng.*

Ngọt ngào trên mắt môi hồng

Ngồi đây trong lặng lẽ này
Nhẹ nhàng một chiếc lá bay qua thềm
Tơ trùng lắng giọt sương đêm
Hồi chuông xứ đạo vọng lên cung trầm
Ngân nga,
rồi nhỏ,
nhỏ dần
Trong đêm tịch mịch thấy gần anh hơn
Ngẩng đầu
đón nhận nụ hôn
Ngọt mềm trên mắt môi hồng,
Anh cho ...

Em đi lối cỏ ân cần

Khúc thơ sâu,
nốt nhạc trùng
Thoáng trong hơi thở run run hương đời
Còn đây không, mắt đẹp ngời
Còn mang nỗi nhớ ngút trời mộng mênh?
Công viên chiều xuống
buồn tênh
Hàng cây vờn gió bông bèo liễu thân
Em đi lối cỏ ân cần
Dấu giày in nhẹ gót chân đất mềm
....
Giáo đường xú lạ, vắng em
Mình anh cầu nguyện trên thềm gạch hoa.

Em, Người con gái của Ca Đoàn

Em,
Người con gái của Ca Đoàn
Áo trắng hiền như Mẹ La Vang
Giọng hát dâng niềm tin đến Chúa
Lời ca mang ân sủng trên ngàn
Quỳ trên bục gỗ sau hàng cuối
Trộm nét em cười thật rất ngoan
Chợt nghĩ (cho dù là có tội)
Có em tôi chịu mất Thiên Đàng.

Thu sang

Ồ hay!
kìa thật là hay
Một đôi bướm lạ lượn bay trong vườn
Thu về
giăng sợi tơ vương
Giấc ngang lối mộng, người thương ngỡ
ngàng
Thu,
sao nhanh thế lại sang
Cho rừng lá chuyển sắc vàng, sắc nâu
Thu về trên bên giang đầu
Trong em mắt đẹp thoáng sâu mộng mơ.

Tiếng đàn

Tay ai dạo nhẹ phím đàn
Một cung sầu mộng cho ngàn thông reo
Gió dừng chân ở ngang đèo
Tiếng đàn ngân nhẹ ru theo tiếng lòng
Thiết tha điệu nhạc tơ hồng
Lả lơi như khúc động phòng đêm mưa
Ngũ âm thoang thoảng hương xưa
Tiếng đàn đã tắt, người chưa tỉnh hồn.

Tiếng đêm

Tiếng còi xe lửa vang rền
Tiếng hàng bán dạo ban đêm xa gần
Tiếng côn trùng, tựa than thân
Tiếng lòng anh chỉ thì thầm riêng em.

Đưa em qua lối cỏ bông

Đưa em qua lối cỏ bông
Bàn chân in những khoảng không vô hình
Trong tay ấm áp hương tình
Tự nhiên lòng thấy yên bình bao dung
Đời thơm (như lúa trên đồng)
Em thơm (như một cánh hồng hoang sơ)
Chiều êm đềm, ngỡ vẫn thơ
Hoàng hôn dần tím bên bờ ... bên nhau.

Ru em theo tiếng dương cầm Chopin

Ngủ đi Em!

Giấc ngoạn hiền

Tiếng à ơi vọng lên miền trung du

Xoay tròn, từng chiếc lá thu

Bay theo những áng mây mù quanh ta

Mang sầu thương đến trời xa

Tóc thơm xoa gói lụa là, là đây

Em ơi, ngủ nhé, ngủ say!

Có anh bên cạnh những ngày cuối năm

Anh nằm xuống, mắt ngang tầm

Ru em theo tiếng dương cầm Chopin.

Khi người yêu tôi ngủ

Người yêu tôi ngủ chẳng mặc gì
Ngoại trừ hai manh vải tí ti
Trên ngực đắp ngang làn tơ mỏng
Tựa trong tích cổ họa hồ ly.

Người yêu tôi ngủ để lưng trần
Mịn màng như tấm lụa Hà đông
Không hiểu ướp hoa gì thơm thê
Bất giác làm tôi xích lại gần.

Người yêu tôi ngủ chẳng mặc nhiều
Tóc xõa bờ vai thật cô liêu
Tắm chăn hồ phủ đôi hoa mộng
Thung lũng đào nguyên, mộng lãng phiêu.

Nhiều lúc sao lòng rung động quá
Muốn ôm thật chặt để mà yêu
Nhưng thấy em đang say giấc điệp
Nên thôi ... nên chỉ khát khao nhiều.

Tình ơi!

Tình ơi, tình đến bao giờ
Tình đi để mối hững hờ cho ai
Gối chăn xếp, mộng thôi dài
Còn đây, đây nỗi u hoài trong tim
Tình dù muộn, dầu đắm chìm
Dù đời sa mạc vẫn tìm bóng em
Có đêm đang ngủ bỗng thèm
Một thân hình nhỏ thơm mềm trong tay.

Mộng Giao

Nệm chăn hần nếp, nát nhàu
Từ nơi huyền hoặc gợi màu liêu trai
Xác xơ yêu mị lạc loài
Qua cơn hư cấu mệt nhoài xác thân
Tĩnh lai, ảo diệu, ngại ngần
Chợt nghe tâm tưởng đã gần hồi sinh
Chân trời hé ánh bình minh
Gió, mờ hôi lạnh, biết mình mộng giao.

Trinh Nữ

Trăng lung linh,
nước lung linh
Tấm chăn mỏng, đắp ngang mình nhẹ êm
Vô tình làm hở vai mềm
Phòng khuê bỏ ngõ gió đêm lạc vào
Mơ man trên gối mộng đào
Lòng trinh nữ chợt nao nao chuyện tình
Dụi đầu vào gối trắng tinh
Giá mà anh ấy cạnh mình đêm nay.

Biển đêm

Biển đêm ru nhẹ lời ca
Rạt rào ngọn sóng vỗ qua đá ghềnh
Tình yêu của biển mông mênh
Như tình anh đó chỉ dành cho em
Sóng đùa nghịch gót chân mềm
Dã tràng xe cát từng viên no tròn
Ánh trăng bàng bạc đầu non
Một ngày qua hết vẫn còn mộng mơ
Bọt bèo trôi cũng phai mờ
Dấu chim gi đá có chờ được đâu
Biển đêm đen thắm một màu
Bóng con thuyền cá bên cầu tịch liêu
Trăng vàng nghiêng ánh xiêu xiêu
Cát vàng yên ngủ trong điều trầm ngâm.

Chiều một mình trên biển

Anh ở bên này với nhớ mong
Trên bờ biển vắng sóng khơi lòng
Lời yêu thương gửi theo cơn gió
Hỏi có khi nào em biết không?
Đã quá mấy mùa đông giá lạnh
Mấy mùa băng đá kín dòng sông
Buổi chiều ánh nắng đang dần nhạt
Lững thững mình anh trở lại phòng.

Chiều rừng thu

Đưa em đi dạo rừng thu
Mình ta giữa chốn hoang vu núi đồi
Lối đi không dấu chân người
Lá vàng mấy chiếc lặng rơi tiêu điều
Lá rơi trên bước người yêu
Tóc em vờn nhẹ theo chiều gió bay
Hương thời gian quyện quanh đây
Ngàn năm đọng lại cho ngày này thôi
Áo anh làm chiếu em ngồi
Lắng nghe tình tự trong lời cỏ cây.

Chiều thu Hà Nội

Chiều thu dạo gót trên đường
Những đường Hà Nội dễ thương vô cùng
Công viên trong phố Quang Trung
Đôi nhân tình bé ngáp ngừng bên nhau
Bằng lăng tím tím một màu
Thờ ơ lá rụng, gợn sầu mang mang
Bên kia hè, gốc cây bàng
Có cô áo tím mở hàng cà phê
Hãy hãy ngọn gió thu về
Em đang đi cạnh, chợt kẻ anh hơn.

Đi nhau trong nhịp Tango

Đừng mở mắt,
lỡ là giấc mộng
Đừng buông tay,
lỡ người tan mất,
Đừng tránh đi, hình như môi ấm
Chạm vành tai, hơi thở thơm nồng
Khiến người em, mềm trong điệu nhạc
Nghe tan vào cõi ấy hư không

...

Nhẹ vòng tay, vội bàn chân
Cho nhau giây phút vô ngần đêm nay

Em vào địa ngục với tôi đi

Em vào địa ngục với tôi đi
Thượng giới buồn tênh chẳng có gì
Ở đây ấm lắm không cần sưởi
Tắm dầu trong vạc sừng mê ly.

Thiên Đàng? quảng cáo đó mà thôi
Bao nhiêu người đẹp xuống đây rồi
Vài chú thiên thần bay lạc lõng
Em lấy gì vui nếu vắng tôi?

Trên trời kỷ luật lắm em ơi
Đi lễ cầu kinh cả cuộc đời
Cái nhạc thánh phòng nghe chán lắm
Dưới này nhảy rock thật là vui.

Hễ lạc lên trời sẽ kẹt ngay
Một giây dài đến mấy trăm ngày
Cuộc sống muôn đời không thay đổi
Còn đây hết nợ lại đầu thai.

Năn nỉ em hoài, em chẳng theo
Tôi đành trả đủ một trăm hào
Đút tiền cho lũ âm binh đói
Về lại trần gian với kiếp nghèo.

Rửa tội tôi rồi em thấy chưa
Cái thằng cà chớn của ngày xưa
Bây giờ làm bộ như ngoan đạo
Đi lễ thật đều, cả lúc mưa.

Dù cho tôi chẳng được lên trời
Một kiếp bên em cũng đủ thôi
Mai một em lên trên nước Chúa
Còn thương xin nói hộ đôi lời.

Mùa Xuân Hải Ngoại

Em có thấy hôm nay nắng đẹp
Giọt lung linh xuyên lá vương cành
Lên mặt nước lặn tẩn ánh biếc
Làm xanh thêm chiếc áo em xanh

Anh hái nhẹ một cành hoa dại
Mang sắc vàng gợi nhớ hoa mai
Cho em như món quà ngày tết
Thêm một lần xuân tại nước ngoài

Vời vợi sao chừng ời quê mẹ
Bao giờ ta sẽ trở về đây
Những ngày này có gì đáng kể
Vội ngày sau đoàn tụ xum vầy.

Mỗi lần thấy tuyết

Xa nhà đã mấy năm nay
Mỗi lần thấy tuyết bay bay lại buồn
Một vùng băng giá trong hồn
May mà bên cạnh vẫn còn có em.

Nợ người

Nợ em lời lãi thật thà
Nhờ em, quên cuộc trầm kha cuối cùng
Phủ vai, giữ áo bụi trần
Nợ em nợ cả những lần bao dung.

Nụ hôn trên tháp cao vời

Em nép vào anh
trên tầng chót vót
Tháp cao vời
con gió lộng hồn ta
Có em trong tay cứ ngỡ như là
Khung cảnh chung quanh
những điều không thật
Tóc em bay bay, chạm môi ngây ngất
Nụ hôn nồng vương vương sợi mong manh
Thở cùng chung một hơi thở với anh
Vòng tay chặt cho tâm hồn khờ dại
Ta hôn nhau
ta hôn nhau mãi mãi
Quên thời gian và chẳng biết không gian
Môi lia môi trong cảm xúc bàng hoàng
Úp mặt vào vai anh
... em nhắm mắt

Quán Bên Sông

Mỗi ngày ghé lại quán ven sông
Uống chiu vài ly, nợ mấy đồng
Cô chủ dịu hiền châm rượu quý
Khách say ngất ngưỡng thả thơ nông
Tính cô lo những điều thực tế
Lòng khách mơ toàn chuyện viễn vông
Áy thế một ngày không gặp mặt
Có người ngóng đợi, có người trông.

Lời tình ngông

Yêu người
từ độ hồng hoang
Từ thời nguyên thủy
đá vàng kết hôn
Quyện trong lòng hỏa diệm sơn
Muôn ngàn thế kỷ vẫn còn sơ khai

Khứ hồi
bao lượt đầu thai
Trăm năm một kiếp
có dài bao nhiêu
Mỗi thời tao ngộ cũng nhiều
Sao chưa gặp được người yêu muôn đời

Chắc ta lạc bước luân hồi
Nên hành trình đó
khác thời với nhau
Ngân hà một giải giang đầu
Cho ta mượn để bắc cầu thời gian

Hẹn em
trong cõi Niết Bàn
Ta làm Bồ Tát
còn nàng Quan Âm
Thong dong ngoài chốn hồng trần
Vi vu ngày tháng phong vân tuyệt vời.

Tình cờ tìm thấy lại hình em

Tình cờ tìm thấy lại hình em
Màu đã phai pha, giấy đã mềm
Vẫn đó nét cười ôi ảo mộng
Còn đây ánh mắt thật thần tiên
Ngày đó chúng mình chung nhịp bước
Bây giờ mỗi đứa một nhân duyên
Hai mươi năm lẻ rồi em nhỉ
Vẫn nhớ hay là vẫn cố quên?

Châu Chấu Lá Dừa

Anh vẫn nhớ ngày nao yêu dấu
Em lấy lá dừa nước màu xanh
Bàn tay khéo kết thành châu chấu
Làm món quà để tặng riêng anh

Anh cất túi giữ gìn tha thiết
Cho đến khi châu chấu úa tàn
Và mùi lá không còn tinh khiết
Phải vất đi rồi tiếc miên man

Cuộc sống chẳng cho mình chung lối
Em thướt tha áo cưới cài hoa
Anh say sưa hoang tàn mỗi tối
Bóng đồ dài đường phố lạ xa

Đã bao lần anh cầm nhánh lá
Giống lá dứa thon thả xanh tươi
Nhưng con cháu anh làm tệ quá
Vò trong tay mà hận cả trời

Rồi những lúc qua đồng cỏ dại
Bồi hồi khi nhìn thấy cháu bay
Lại thấy lòng tiếc thương mãi mãi
Về khung trời đã vượt tầm tay

Về hạnh phúc dại khờ đánh mất
Để chuyện mình thành chuyện khói mây
Ôi sao giữa cánh đồng bát ngát
Lựa chỗ ta ngồi cháu lại đây.

Chờ đợi không cùng

Dù không hẹn anh vẫn mong em đến
Cứ ngóng trông một ảo diệu bất ngờ
Dáng ngập ngừng em bước qua khung cửa
Để chuyện tình không phải chỉ là mơ

Anh ngồi đếm từng giờ rồi từng phút
Bàn chung quanh đã thay khách mấy lần
Bao thuốc lá sắp voi gần một nửa
Cho đợi chờ như sương khói phù vân

Em không bắt được lời tha thiết gọi
Anh phát đi trên làn sóng siêu hình
Tần số đó vì người không cảm nhận
Thôi cũng đành mang tâm tưởng điều linh

Suốt một đời anh đi tìm ảo ảnh
Chắc là điên nên không hẹn, cứ chờ
Biết nơi đó có em nhưng chẳng đến
Nên một mình trong quán nhỏ bơ vơ.

Bình khô đập chén cả cười với nhau

Đêm nay ánh trăng vàng lơ lửng
Gió nhẹ lay hờ hững cành cây
Đắng cay lời cuối là đây
Ngày mai xa cách cho đầy nhớ thương

Ta cùng em quỳnh tương chén cạn
Nhớ bao ngày bầu bạn bên nhau
Cung đàn gieo tiếng oán sầu
Yêu chi cho lắm mà đau thế này

Thôi em nhé chia tay nhau nhé
Một người đi làm kẻ phiêu bồng
Một người áo cưới theo chồng
Còn đâu chén ngọc rượu nồng cho nhau

Trăng mười bảy bắt đầu khuyết
Thương cuộc tình và tiếc ngày xanh
Từ nay chiếc lá xa cành
Anh về miền gió cát đành quên thôi

Thôi cứ để chôn vùi kỷ niệm
Nhắc làm chi những chuyện u hoài
Coi như tích Nhị Độ Mai
Giấc mơ thoáng nhẹ, dấu hài cỏ hoang

Bầu rượu cạn xoay ngang cười ngất
Em hỏi ta dám bắt chấp đời
Thôi, mai đám cưới em rồi
Trả em nguyên vẹn về người lạ xa

Đêm nay ánh trăng tà lạnh lắm
Sưởi cho nhau canh vắng thể thôi
Em về bên phía kia đời
Còn ta diện bích, mộng đời u minh

Ta chẳng tiếc cuộc tình dang dở
Chỉ nghe tim đã vỡ tan rồi
Coi như duyên nợ lúá đời
Cầm bằng sông nước cuốn trôi mịt mù

Cùng một nỗi niềm, chung tâm sự
Uống cho đầy tư lự đêm nay
Lâu rồi chẳng có dịp say
Rồi đây như khói mây bay cuối trời

Ừ thôi nhé ta rời phố vắng
Đêm thánng ngày cho trắng bàn tay
Trong lần nửa tỉnh nửa say
Tên người ta gọi voi đầy hồn hoang

Còn đâu đó hương thoang thoáng nhẹ
Tiếng kinh hòa tiếng kệ điêu tàn
Trách trời cắt đứt tơ vàng
Tình vừa chớm mộng, đoạn tràng lên ngôi

Uống đi em, nữa rồi là mấy
Mỗi khi say lại thấy người xưa
Mai này trên bước nắng mưa
Đêm nay nhớ mấy cho vừa em ơi

Uống cho hết, trả cho đời
Bình khô đập chén cả cười với nhau.

Bóng nhận cuối chân đèo

Ôi giấc ngủ hoang vu làm mệt quá
Vời vọi em, bóng nhận cuối chân đèo
Ta bám trên từng mỗm đá cheo leo
Ta với huyệt, bàn tay đầy mộng mị

Rơi hun hút trong khoảng không kinh dị
Ta cong người ôm lấy vụn vì sao
Em ở đâu? chẳng thấy một câu nào
Có tìm mãi, có gọi hoài cũng thế

Người yêu hỡi, tên em lời kinh kệ
Ê a hòa trong điệp khúc ru hời
Ta bật cười, ta cắn chảy máu môi
Ta mở mắt, vẫn chỉ là đêm tối

Con thuyền vỡ lênh đênh ngàn bão nổi
Một kiếp người nào háo mãi luân lưu
Dù lang thang linh hồn vẫn lao tù
Trong khắc khoải, trong cơn mê đầy đọa

Ôi giấc ngủ hoang vu làm mệt quá
Vời vọi em, bóng nhận cuối chân đèo

...

Bên còn nghiêng bóng, em ngoài tầm tay

Ngày xưa trong những chiều vàng
Bên nhau chung bước nắng tràn tóc thơm
Áo em theo gió bay vờn
Bây giờ đừng hỏi ai buồn hơn ai
Nắng còn vương, nước cuốn hoài
Bên còn nghiêng bóng, em ngoài tầm tay
Chiều sông, con nước dâng đầy
Hình như có tiếng thở dài nhẹ rơi.

Thu khúc

Có những chiều thu chợt thấy buồn
Lá bay xao xác đến ngàn phương
Công viên thứ bảy đìu hiu lạ
Ghế đá không người vắng thăm thương

Chẳng biết bao nhiêu ngày lá đỏ
Mà nay đã ngập choáng con đường
Hàng cây trụi nghiêng nghiêng bóng
Lãng đãng phai nhòa ánh tịch dương

Nhớ một mùa thu, nhớ một người
Đường xưa lát phát hạt mưa rơi
Đầu thu rùng lá vừa thay sắc
Vạt nắng còn vương ấm tháng mười

Em bước nhẹ êm trên lối cỏ
Gót chân cùng nhịp với chân tôi
Tay trong tay tưởng đời hoa mật
Thoáng đầy mà nay đã mất rồi

Rừng thu vàng nhạt nắng phai phôi
Chiều nhẹ dần qua lẳng ngậm ngùi
Mơ ảo khói huyền che ngọn trúc
Bềnh bồng mây xám phủ lưng đồi

Con đường trước mặt còn xa lắm
Quán nước ven sông đã đóng rồi
Người khách qua đò không ngoảnh lại
Có gì chua chát đọng trên môi.

Hẹn người quán nhỏ

Quán hẹn ven sông quán hẹn người
Người quên không đến để chiều rơi
Cà phê đắng miệng lòng mong nhớ
Thuốc lá vàng tay ngón thả lời
Trăng chiếu dòng sông trăng ảo thị
Mộng du trần thế mộng ru đời
Nghe làn gió lạnh tràn tâm khám
Uông cạn tách trà đứng dậy thôi.

Mississauga

Mississauga
Thành phố nhạt nhoà
Đang dần xa theo làn mây trắng
Cho lòng người mang nặng nhớ nhung.

Tâm tưởng mông lung
Bóng tối mịt mù
Tìm trong đêm ánh sao định lối
Tìm trong ta một cõi không người.

Kỷ niệm trào khơi
Ngày tháng xa vời
Gặp lại nhau ngập ngừng bờ ngõ
Một quãng đời còn nhớ hay không?

Trời đất mênh mông
Lặng lẽ đáy lòng
Vẫn là ta muôn đời bắt bóng
Trả cho người cuộc sống bình an.

Thăm thẳm không gian
Lồng lộng gió ngàn
Gió đưa ta về nơi vô tự
Có ai tìm quá khứ cho ta.

Mississauga
Sương khói nhạt nhòa ...

Ngày mai về quên hết

Bên nhau – một lần cuối – đây vui
Uống trọn bi thương của cuộc đời
Trăng sáng, hai tâm hồn trùng khảm
Rượu cay, một khúc nhạc chơi vui
Đêm nay sao tiếng đàn tha thiết
Mộng cũ thành mơ ảo ngậm ngùi
Uống nữa đi,
Say,
Say thật nhé!
Ngày mai về quên hết, Người ơi!

Tình sâu như tiếng kinh đêm

Gõ chuông, gõ khánh, gõ cồng
Gõ xong ba tiếng lấy chồng hỏi em
Tôi về gõ mõ tu thiền
Ê a câu kệ mong quên chữ tình
Tưởng chừng trong tiếng cầu kinh
Tiếng người cười ngạo,
tiếng mình bi ai
Chim khuya lẻ cánh lạc loài
Tôi khuya không ngủ
gọi hoài tên em.

Từ khi nhận lấy phần thua

Từ khi nhận lấy phần thua
Tôi vào chỗ khuất, tranh đua mặc đời
Bồng bênh tâm khảm triền khơi
Bỗng nghe tiếng gọi à ơi ngọt lừ
Đâu là thật, đâu là hư
Nhớ lần tỉnh mộng đau như xác thân
Đã quên cung cách ân cần
Quên lời nói ngọt quên phần đón đưa
Tôi quen bóng tối dư thừa
Cái lòng sợ nặng ngăn ngừa bước đi
Thật ra cũng chẳng còn gì
Để cho hay nhận,
thôi thì
lặng câm.

Thằng hình nộm

Em quay mặt lúa không còn hương cốm
Cánh đồng xanh đầy đầy cỏ đuôi gà
Ta bất động phút giây thành người nộm
Ánh hoàng hôn loang loáng cuối đường xa

Tà áo trắng mờ trong chiều vàng vọt
Thôi em về ta ở lại mình ta
Một hình cỏ úa dần theo nắng nhạt
Một tâm tư thoáng chốc trở nên già

Tiếng ếch nhái ộp òa như chế diễu
Ngoài kia sông bờ cỏ sẽ ngập tràn
Con nước lớn chưa vừa lòng kênh kieu
Cứ dâng đầy mang sóng lấp hồn hoang

Thằng hình nộm rã rời trong giá lạnh
Tùng cọng rom trôi lạc phía trường giang
Thẻ xác ấy không còn là thẻ xác
Gửi niềm đau theo gió hú trên ngàn.

Cơn ác mộng

Ta lạc lõng trong vùng lầy lội
Đồng hoang vu không lối quay về
Còn em vẫn thản nhiên đứng đợi
Không chỉ đường ra khỏi cơn mê
Từng bước chân quanh đời cần cỗi
Có tiếng cười nghe thật lê thê
Em tóc xõa bay vờn theo gió
Ta lịm trong đau nhức ê chề.

Ta thấy mình hóa thành dã thú
Ôm em vào điệu vũ quay cuồng
Em áo trắng tóc dài cơ khổ
Quay theo ta trong khúc nhạc buồn
Em người đẹp vào trong tích cổ
Ta một lời nguyện rửa còn vương
Mai em về, tàn bông hoa đỏ
Ta chết dần trong nỗi nhớ thương.

Có niềm hoảng sợ

Mùi khời lạc cõi con người
Mối sầu vô tận giận đời trắng tay
Nhiều khi đang giữa cơn say
Nghe dòng nước lạnh dội ngay tâm hồn
Bỏ chai rượu chẳng hết buồn
Bỏ em chẳng hết cội nguồn khổ đau
Nhiều khi đang giữa canh thâu
Trong cơn mộng mị biết đâu lối về
Tưởng chừng trăm chiếc bóng đè
Có niềm hoảng sợ bốn bề vây quanh.

Tình Khúc Người Say

Via hè tron,
via hè tron
Ngọn đèn phổ vãng chập chờn bóng cây
Trợt chân đạp trúng vũng lầy
Lắm người không sợ, lắm giày chẳng nao
Khung trời
lấp lánh ngàn sao
Tìm xem Bắc Đẩu Nam Tào ở đâu
Mười năm nuôi mãi mỗi sầu
Để cho nét mặt đã nhàu nếp nhăn
Khoanh tay ôm dáng nguyệt hằng
Ngả nghiêng điệu nhạc, nhập nhằng bước
chân
Chợt em,
thấp thoáng xa gần
Nửa phần thương hại, nửa phần như khinh
Này em, quay gót bạc tình
Còn về chi nữa,
để rình rập tôi?
Mái hiên kia có chỗ ngồi
Một bày con nít nói cười xung quanh
Bập bênh tâm tưởng bập bênh
Bập bênh ...
thân thể ...
bập bênh ...
Em ơi!

Quán vắng chiều hôm

Quán vắng chiều hôm đến lạnh người
Cánh diều hiu hắt sáo chơi vơi
Nhấp nhô ngọn sóng bèo trôi dạt
Lấp lánh vòm cây nắng nửa vời
Bụi đỏ vòng xa trên quốc lộ
Khói lam tỏa nhẹ phía lưng đồi
Cạn thêm bầu nữa rồi thôi nhé
Uống chịu một lần chủ quán ơi.

Tôi mang bạc bẽo lên đài thấp hương

Chiều nay lặng lẽ thế này
Trong căn phòng vắng một ngày trôi qua
Tình yêu mây khói phai nhòa
Người xưa lãnh diện lạ xa lâu rồi
Tôi nhìn bóng, bóng nhìn tôi
Nhìn lâu thấy lạ, lại thôi, không nhìn
Như tôi, bóng cũng im lìm
Như tôi, bóng cũng đang tìm kiếm tôi

Nghe lòng sương khói mù khơi
Còn đây một nửa mảnh đời tàn hoang
Nửa kia mộng mị trần gian
Ngày qua mờ nhạt nắng vàng cuối thu
Quay về quên hết thật hư
Nghe luồng đạn phá tâm tư điêu tàn
Vách tường vết nứt dần loang
Cơn đau mệт mỗi, bàng hoàng xác thân

Tôi ngồi diện bích hoang tàn
Màu vôi trắng bệch vữa vàng tâm tư
Hình như ngoài ấy còn thu
Mà trong lòng đã âm u đông về
Ngôn ngang giếng mắc trăm bề
Bao nhiêu ý tưởng ngu nghệ thế này
Chẳng thà uống đến khi say
Còn hơn ngồi đếm trên tay nổi sầu

Trắng đêm cho mắt quàng sâu
Thì thôi ân nghĩa ví dầu bỏ đi
Uớt làm gì nữa bờ mi
Còn câu ca kệ còn ly hoang đàng
Kệ tôi trong cõi điêu tàn
Thà say ngất ngưỡng chẳng màng gặp ai
Một lần yêu, mãi yêu hoài
Có sang biên ải vẫn dài nhớ thương

Giá như em hóa thành chuông
Tôi làm dùi gõ nhịp buồn ngân nga
Giá em là hạt thóc ngà
Tôi làm dưa mắm đậm đà com em
Giá mình chưa một lần quen
Tôi đâu từng tối đỏ đèn đợi trông
Giá mình duyên phận vợ chồng
Lòng tôi đâu rồi bồng bong như vậy

Từ em làm mất thơ ngây
Tôi về kinh kệ từng ngày đó em
Trả tôi giấc mộng êm đềm
Em theo người khác, bắt đèn ai đây?
Hỏi em có nhớ những ngày
Năm xưa hò hẹn, tay trong tay mềm
Tiếng côn trùng vọng trong đêm
Hương Bằng Lăng tỏa nhẹ êm hai hàng

Giờ tôi lòng dạ hoang mang
Tám thân vô định lang thang một đời
Nhìn về một cõi mù khơi
Nghe hồn phiêu bạt rã rời tâm tư

Mùa thu, lại một mùa thu
Có ai mở khóa ngục tù trong ta
Đời còn đó, đường còn xa
Đến đâu cũng lạc vào sa mạc buồn

Phi lao xào xạc trên cồn
Từng bông hoa cỏ chạy dồn xa xa
Hoàng hôn tím sẫm bóng tà
Đã tràng mỗi mệt chìm ra sóng cuồng
Suối sông tắt nghẹn mạch nguồn
Con thuyền trên sóng cánh buồm tả tơi
Mất em, mất cả cuộc đời
Mất em tôi trở thành người vong thân

Từ nay là hết nợ nần
Em thu lời lãi để phần tôi đau
Phải tôi thăm ván bán cầu
Để em làm cố dứt câu ước thề
Lòng tôi vẫn trọn một bề
Giăng câu bủa lưới kết bè đợi em
Tôi như kẻ lạc đi tìm
Những nơi quanh quất trăm nghìn khó khăn

Về nơi đá sỏi vết hằn
Lòng nghe mỗi mệ trong căn phế thành
Đường Em lối cỏ còn xanh
Đường tôi rêu phủ bao quanh dấu giày
Em còn đó, tôi còn đây
Mà sao tình lỡ, kiếp này cũng xong
Sương giăng kín một giòng sông
Tìm cô băng tuyết mùa đông đóng đầy

Tôi nhìn tôi, bóng hao gầy
Lại nhìn thánh giá, nhìn cây khô đời
Tìm đâu có lại tiếng cười
Tấm gương rạn nứt soi đời trầm luân
Mắt mờ lung lún dán lên trần
Hình như như thế là phần của tôi
Đã quen lầy lội lâu rồi
Qua vùng đá tảng thấm lời triết nhân

Lạc loài ngày tháng phù vân
Hết cơn mộng寐 thấy gần xuôi tay
Bao nhiêu khát vọng vơi đầy
Trôi theo những đám mây bay ngút ngàn
Còn đây cuộc sống đi hoang
Trầm kha trong vũng điêu tàn xác xơ
Như loài thạch thảo ơ thờ
Đêm nghe tiếng gió vạt vờ đơn côi

Em về bên phía kia đồi
Tôi nhìn sông nước buồn trôi lặng lẽ
Biết là thua cuộc vẫn chờ
Biết người lãnh đạm hững hờ vẫn yêu
Tình theo từng cánh rong rêu
Tình theo con nước buổi chiều ra khơi
Tôi ôm giấc mộng xa vời
Em từ cổ tích đáp lời kinh đêm

Lâu rồi cô độc đã quen
Quên đi cuộc sống ở bên phía ngoài
Cho thời gian mãi trôi hoài
Cuộn người trong giấc mệt nhoài hoang vu
Phải chăng đâu cũng sương mù
Mà sao hồn lạnh âm u lạ thường
Ở kia chiếc bóng trên tường
Dường như lay động lại dường như không

Còn đây băng giá ngàn phương
Tiếng cười ngất ngưỡng như dường quá say
Từ tôi tiêu tụy lâu ngày
Đàng sau cánh cửa, em quay gót hài
Từ nơi cát bụi mệt nhoài
Tôi mang bạc bẽo lên đài thấp hương
Chiều nay trên xứ thượng buồn
Nghe trong gió hú cội nguồn bể dâu.

Từ em đã thoát giận hờn

Từ em đã thoát giận hờn
Ta nghe cây cỏ cũng buồn cho ta
Cánh đồng thiếu hạt mưa sa
Ta lều bều kẻ đấm phá trên sông
Sóng trường giang, sóng trong lòng
Cuốn niêm thương nhớ bập bồng về đây
Rôi trong từng mỗi cơn say
Tên em gọi mãi khô gầy hồn hoang.

Theo những lối mòn

Chân bước lần theo những lối mòn
Miền buồn bản thượng chốn hoang sơn
Đầu thu ngọn gió hơi hiu hắt
Buổi sáng đàn chim hót vù von
Cỏ dại ven đường như tiễn bước
Sương mờ khe suối ngõ cầm chân
Rượu cần tưởng nhẹ mà say lắm
Lại một lần nghiêng ngửa núi rừng.

Quán Khuya

Thành phố về đêm đã nhạt đèn
Người còn nán lại quán buồn tênh
Chai bia rót cạn, nằm ngang ngửa
Bao thuốc không còn, đứng vảo vênh
Phố xá hai bên đang đóng cửa
Xích lô vài chiếc vẫn chờ canh
Gọi cô con gái thu tiền nước
Lại một lần say quá nửa đêm.

Nhẹ xuống lưng đời

Mưa rơi rơi nhẹ xuống lưng đời
Gió bắc lạnh lùng tím cả môi
Trước mặt trùng dương bao quát quá
Trên đèo sương khói phủ che rồi
Đã qua bao ngã chùng vô tận
Có chặm đôi ngày cũng thế thôi
Dừng bước độc hành nơi quán vắng
Rượu cay chìm đắm cả con người.

Xong vỡ kịch tình nhân

Hạ màn!
Xong vỡ kịch tình nhân
Trả lại yêu đương, trả nợ nần
Năm tháng ngọt ngào phong ký ức
Chuỗi ngày hoa mật gửi phù vân
Dòng sông cuốn hút niềm thương nhớ
Ngọn sóng vui chôn nỗi ngại ngần
Nhưng vẫn có gì cay đắng đọng
Chiều nay thềm rượu,
quán!
dừng chân .

Điều không rõ

Quán nhỏ lều tranh dưới góc dừa
Lúc thì đông đúc lúc thưa thưa
Một người khách nợ hay ngồi ngắm
Những chuyến thuyền xuôi ngược ban trưa
Ánh mắt xa xôi hồn lảng động
Mấy bầu rượu uống cạn không chừa
Có khi vào lúc trời giông bão
Chợt thấy bờ mi đắm nước mưa.

Tìm em trong cõi hao gầy

Tìm em trong cõi hao gầy
Hình như tâm tưởng đã đầy mông lung
Phải còn em?
đáng phù dung?
Mộng du chưa tỉnh trong vùng hoang mang
Phải em không?
vẫn áo vàng?
Mà như hư ảo mây ngàn bao quanh
Trong tay còn chút nắng hanh
Khi tàn hơi ấm, là xanh xao đời

Anh về qua phố không người
Ngập ngừng hứng hạt mưa rơi trên cầu
Gió sương, áo mỏng thoáng sầu
Nỗi buồn thiên cô vẫn hầu chưa nguôi
Hồn hoang dã,
mộng hư vời
Từng cơn nước,
chảy qua đời thên thang
Hồi tâm, ngoảnh lại điêu tàn
Trên tay huyền ảo, trắng vàng lung linh
Phải không em?
chuyện chúng mình
Còn đầy nỗi nhớ, còn tình hương xưa
Thôi em về nhé,
kẻo mưa
Tiễn em mấy đoạn, vẫn chưa ngút ngàn

Bàn tay khua nước, xóa hình
Một vầng trăng vỡ như tình hao hư
Thôi em, bên ấy sương mù
Quanh đời chật hẹp phù du bận lòng
Từ em về lại bản buồn
Ta chờ con nước trên nguồn về xuôi
Em mang con lốc qua đời
Cuồng phong gió bão trong lời du ca

Em đi ta lại trầm kha
Niềm đau sa mạc cũng là vắng em
Lá rơi rơi tả trên thềm
Tìm trong men rượu niềm quên lãng đời
Còn đâu mắt biếc môi cười
Xanh xao năm tháng cho người đại ngậy
Mưa trên xóm vắng hao gầy
Phập phồng bong bóng trôi đầy phố xưa

Gửi hồn theo những hạt mưa
Thấm vào lòng đất cho vừa nhớ thương
Xa em đã mấy năm trường
Còn nghe mát mát, còn vương nỗi nhàu
Tình muôn thuở,
vạn kiếp sầu
Nỗi buồn tượng đá cúi đầu bơ vơ
Này tôi, sao mãi đợi chờ
Giọt mưa trên mái nhà thờ tháp chuông
Vang vang ngân vọng cung buồn
Tiếng rền hòa tiếng mưa tuôn trong đời.

Chinh Phụ Từ

Dòng sông đưa nước về đâu?
Cho em gửi chiếc lá sầu tương tư
Từ chàng chinh chiến diệt thù
Đã ba năm chẳng có thư một lần
Thương chàng sương gió bụi trần
Ngựa hồng chắc đã ngại ngàn vó câu
Em hằng khẩn nguyện đêm thâu
Mong ngày nối lại nhịp cầu phu thê.

Hôm nay gió bắc trở về
Hàng dương liễu lạnh, tái tê khuê phòng
Thêm một ngày mãi chờ mong
Thêm một ngày mãi ngóng trông bóng chàng
Từng đêm chăn gối ngõ ngang
Hơi người áp ủ đã ngàn giấc mơ
Giờ đây xa cách đôi bờ
Nhớ thương biết đến bao giờ mới nguôi.

Từ chàng biên biệt chân trời
Tóc tai biếng chải, mắt môi nhạt màu
Cứ trông về phía hàng dâu
Ngóng chừng bóng ngựa qua cầu hồi hương
Nhưng ngày lại khuất tà dương
Cho hoa héo nhụy tàn hương giữa mùa
Mình em trong bức màn thưa
Gục đầu lên gối lệ mưa mây dòng.

Chàng đi từ độ sầu đông
Đã ba lần tuyết chập chùng chốn quê
Ba năm chàng hẹn quay về
Ba lần con nước tràn đê vỡ bờ
Xuân sang lòng vẫn ơ hồ
Từng mùa nắng hạ lặng lờ trôi qua
Thu vừa xong nữa là ba
Giờ này năm ấy chàng xa thiếp rồi.

Người đi, nhà vắng tiếng cười
Có ai để thiếp chúc mời rượu ngon
Sân nhà lặng lẽ không còn
Bóng chàng tập luyện quay tròn đường đao
Tưởng chừng mới độ hôm nào
Chàng vừa ướm thử áo bào em may
Mà nay đã quá ngàn ngày
Chợt nghe khước mắt dang đầy lệ em.

Nắng vàng chênh chếch trên thềm
Nhớ người và những êm đêm năm xưa
Bên nhau dù nắng hay mưa
Dù đông thi hữu hay thừa khách chào
Đời ta vẫn rộ hoa đào
Cho nhau đắm thắm ngọt ngào yêu đương
Hai bên phụ mẫu mến thương
Khen chàng võ nghệ văn chương vẹn bề.

Từ em ở lại miền quê
Nuôi tầm dẹt vải chẳng nề khó khăn
Biết chàng ngàn dặm xa xăm
Gió sương rừng núi dãi dầm nắng mưa
Mong đồng lúa lại được mùa
Góp lương nuôi lính vẫn thừa nuôi dân
Việc nhà gánh vác tảo tần
E chùng nhan sắc có phần kém xưa.

Năm nay chàng sẽ về chưa?
Em mang lễ vật lên chùa hỏi xuân
Quê lành, sư cụ nói rằng
”Tàn cơn gió bắc, mùa xuân tái hồi”
Đêm nay trong dạ bồi hồi
Mong tình quân đến đứng ngồi chẳng yên
Cầu xin trời độ người hiền
Cầu cho loan phụng nối liền dây tơ.

Chinh Phu Ký

Trên miền sa mạc chiến trường
Trải bao trận địa thê lương ngút ngàn
Ba năm rong ruổi việc quan
Nhớ thương người vợ võ vàng chốn quê
Chưa xong nợ nước chưa về
Niềm riêng giữ kín không hề hở môi
Áo bào bạc hết cả rồi
Chiếc khăn ngày tiễn không rời khỏi than.

Lửa canh đêm đã tàn dần
Vùng đông thấp thoáng phía chân ngọn đồi
Một ngày mới lại lên rồi
Nón đồng, giáp sắt trên người mặc xong
Thanh gươm mỏng, vó ngựa hồng
Nghe hồi pháo lệnh nổ ùng tiền quân
Quê nhà em có biết rằng
Hôm nay ra trận, chín phần tử vong.

Tử thi trên khắp cánh đồng
Những thân ngựa chết nặc nồng máu me
Địch quân phong tỏa bốn bề
Quân ta cảm tử không hề tháo lui
Mình mang bao vết thương rồi
Vẫn trên lưng ngựa không rời mũi thương
Mặt mù khói lửa chiến trường
Tung hoành xung đột đoạt gươm cướp cờ.

Đoàn quân thiết kỵ reo hò
Cùng theo chủ tướng vỡ bờ xông lên
Ngựa phi vào phía trận tiền
Múa gươm gạt những mũi tên địch thù
Đâu là thực, đâu là hư
Trong làn mơ ảo sương mù xung quanh
Bám dây leo đến mặt thành
Trong cơn sinh tử nhớ hình ảnh em.

Cắm gươm cỡi giáp trước thềm
Bên ngoài tướng sĩ loan truyền chiến công
Kéo lên mình tám vải bông
Lịm đi vào giấc bệnh bông lãng phiêu
Trong mơ có dáng yêu kiều
Em bên khung cửa, nắng chiều bên song
Bây giờ trời lại lập đông
Càng thêm giá lạnh cõi lòng chinh nhân.

Vua ban hiệu lệnh hành quân
Tháp tùng Nguyên Soái họ Trần duyệt binh
Cảm thương chiến sĩ của mình
Những người xa vắng gia đình bao năm
Như anh họ cũng biết rằng
Ra đi nào biết có chãng lúc về
Tráng sĩ hề, tráng sĩ hề
Cùng ta uống máu ăn thề hôm nay.

Ngày qua rồi lại qua ngày
Trời đông tuyết trắng bay bay lạnh lùng
Bắc phương mây xám chập chùng
Dừng quân cắm trại trong rừng thông xanh
Ngày xưa làng mạc vây quanh
Giặc về đốt phá tan tành còn đâu
Khô cằn những thớ ruộng màu
Quạ kêu quang quác trên đầu ngọn cây.

Lòng riêng ấp ủ niềm tây
Chùng như cỏ lá úa gầy đê qua
Tuyết rơi biên ải quan hà
Gọi lên bao nỗi nhớ nhà, nhớ em
Đường còn xa, gỏi đã mềm
(Ba mùa đông đã qua thềm hoa xưa)
Hàng lau hiu hắt gió đùa
Hỏi người chinh chiến sao chưa tái hồi?

PHẠM DOANH

TUYỂN TẬP
THƠ

**Tranh Bìa: Hoa Anh Túc (Poppy)
Mai Tâm
T.Vấn Trình Bày**

TUYÊN TẬP THƠ, thi tập của Phạm Doanh,
là tác phẩm thứ 41 trong Tủ Sách Điện Tử
T.Vấn & Bạn Hữu, được phát hành miễn phí
trên hệ thống toàn cầu của trang mạng văn
học T.Vấn & Bạn Hữu
(T-Van.Net).

*Bản Quyền thuộc về tác giả
và Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu*

